

Luukun kahvasta oli vedetty naru ylös kepin päähän, josta naru jatkui käteen, joka kuului kapteenille, joka käveli kiven luo, jonka takana kyyristeli Seti. Yhdessä he kiskaisivat narusta ja keppi liikkui ja luukku kolahti auki. Paul kyykki kauempana niinikään kiven takana, eikä mikään Paulin skannereista mitannut mitään, eikä räjähdystä eikä mitään muutakaan tapahtunut. Kukaan ei uskaltanut nostaa päätään minuuttiin. K: "Paul ota niitä mittareitasi ja lähetään kattomaan" Varovaisesti lähestyminen ja kurkistus tunneliin lampun kanssa. Lampun valo kajasti pohjasta noin kahdenkymmenen metrin syvyydestä. Paul puhui lähiradioon: "Pystysuora putki kuin kaivo. Ja puolat hitsattu tikapuiksi kuin ihmisen kiipeämistä varten tehty. Ollaanko me oltu täällä aikaisemmin? Siis joku muu... ihmiskunnan edustaja?" K: "Uskoisin että jos joku on valloittanut edes vähänkin asumiskelpoisen planeetan, niin kyllä se historiankirjoista näkyisi." Seti kommentoi radioon: "Eikä se tällähetkellä ole tärkeää. Vaikka monella planeetalla on käyty niin ei ole löytynyt kuin huhuja muista elämänmuodoista. Bakteereja lukuunottamatta. Mitatkaa metallin ikä niin selviää onko se avaruusmatkustuksen aikakaudella tehty" Kapteeni tajusi että ehkä tuo olisi pitänyt tehdä heti luukun löydyttyä. Toisaalta mitään ei ollut menetetty. Paul raapi timanttikärkisellä työkalulla luukusta näytteen ja laittoi analysaattoriin. Menetelmä oli hidas, vastausta saisi odottaa tuntitolkulla. Kapteenilla oli semmoinen tunne että parempi toimia nopeasti. Paul mittasi luukun yllä kaasuja, joskushan maasta voi nousta myrkyllisiä kaasuja, mutta tässä ei ollut muuta kuin ummehtunut haju. Koska luukku tuntui tukevalta, niin laitettiin köyden toinen pää sinne ja toinen heitettiin alas. Laskeutuessaan kapteeni kokeili potkia askelmia ne tuntuivat kestävilä. Kun hän oli laskeutunut muutaman metrin hän katsoi ylös Pauliin: "Ei tämä pelkkä kaivo ole. Alhaalla näyttää pohja laajenevan, vasemmalle ja oikealle niinkuin T-muotoinen säiliö. Ilmoittakaas emoalukselle tilanteesta" Kapteeni laskeutui pohjalle ja seti tuli perässä. Vaakatasossa oleva putki oli niin pitkä ettei lampun valossa toista päätä näkynyt. kumpaankaan suuntaan. K: "Seti, mitä ohjesääntö sanoo tämmöisistä" S: "jätettävä merkkejä eksymisen varalta. Meille tuo luukku on suhteellisen tärkeä kohta löytää. Ja matalaa profiilia ja niin edelleen." He kävelivät muutaman sata metriä tunnelia eteenpäin, putki vain jatkui ja jatkui. Putki, siis tunneli, oli halkaisijaltaan noin kolme ja puoli metriä. Pohjalla oli pölyä ja jotain kuin hiuksia. Mitään muuta ei näkynyt. Ilma alkoi käydä kylmemmäksi. K: "Palataaan takaisin ja ilmoitetaan isolla radiolla ylös. Ja hommataan jotakin...jolla voi merkata paikkoja jos tämä putkisto vaikka haarautuu niin ei eksytä" Päivä alkoi olla pitkällä. Auroran aurinko ei tietenkään ollut paljoakaan siirtynyt, mutta ihmisten sisäinen kello sekä ihan tavallinenkin kello näytti että on myöhä iltä. Ryhmä puhui emoaluksen kanssa ja pyydettiin kysymään aluksen tietokoneelta riskiarviota. Ripley selitti että tietokone on edelleen tietokone, vastaus riippuu siitä miten kysytään, mitä painotetaan. " turvallis in näillä tiedoilla, joita ei paljoa ole, vastaus on tietenkin laskeutumisalus. Jos taas siirtymistä lämpimän vyöhykkeen alta pois pidetään tärkeämpänä niin sitten tunneli. Laskeutumisaluksen saattaminen nousukuntoon ei riipu mitenkään yöpymispaikasta. Tätä on vähän hankala ohjelmoida. Voinhan yrittää mutta en luottaisi tietokoneen vastaukseen tilanteessa josta ei ole malleja tietokoneessa" Kapteeni sulki radion ja mietti että onpa hyödyllinen tietokone aluksessa, jonka päätehtävä on kartoittaa tuntemattomia planeettoja. Hän myös huomasi että ei enää jaksa ajatella selkeästi- hän muisteli sanoja "siirtymistä lämpimän vyöhykkeen alta pois" Upseerina kapteeni Peter Hans antoi määrätietaisen käskyn virittää hälyyttimet ja mennä tunneliin lepoon. kymmenen metriä luukusta. P: "Jos mennään kaikki tuonne, kaikki kamat sinne ja.. mutta luukku pitäisi varmaan laittaa kiinni. Tuntuu vain sellaiselta." K: "Niin minustakin. Se on kyllä jäykkä, pitää varmistaa saammeko sitä auki sisäpuolelta. P: "lukkoahan siinä ei ole, salpa vain ja kahva kummallakin puolelle, pitäisihän se toimia" K: "pitäisi, pitäisi, mutta toimiiko? Se on voinut toimia viimeksi

vaikka tuhat vuotta sitten." Niinpä sitten Seti jäi ulkopuolelle ja luukku laitettiin kiinni. Paul sanoi radioon:" No niin, me yritetään työntää se luukku auki... Seti hoi?" Vastausta ei tullut vaikka Paul hetken huuteli radioon. Paul yritti työntää luukkua auki, mutta se vain hievahti hitusen. Salpa kääntyi itsestään edes takasin. Kapteeni lähetti isolla merkki piippauksen sovitulla taajuudella gigahertzialuella. Ei vastausta. Lyhyillä aalloilla, jotka heijastuisivat auroran pilvistä sama tulos. Ehkä joku muu taajuus kimpoilisi rautaputkessa paremmin tai sitten ei.He eivät tienneet. Mutta ei sillä olisi ollut väliäkään, vain kolmea taajuutta kuunneltiin. Emoaluksessa oli virtaa käyttää kvanttiskanneria, mutta sielläkään ei kuunneltu kaikkia taajuuksia yhtäaikaan. K: "Setin puupää seisoo luukun päällä! Ja radiot ei läpäise paksua metallia, sinänsä selvä asia, mutta kaikki ei tule väsyneenä mieleen." Paul potki luukkua josta syntyi kumahtava ääni. Nyt luukku avautui hitusen verran ja tippui sitten alas. Kahteen mieheen luukku saatiin kyllä auki. Väsynyt ja kiukkuinen kapteeni mainitsi lyhyesti ja ystävällisesti luukun päällä seisomisesta. Mutta nyt kun luukku oli auki, oli yhteydetkin auki. Mary vastasi lander AGM:stä heti. Lyhyen tilanneraportti jälkeen seti tajusi pyytää landerista radioaktiivisia majakoita. Niinpä jonkun ajan päästä tuli majakat... ja Mary. Radioaktiivinen majakka oli appelsiinin kokoinen mollukka jossa oli riisinjyvän verran voimakkaasti radioaktiivista ainetta ja suojus. Sekä koneisto joka raottaa suojusta silmänräpäyksen ajaksi aina kolmen minuutin välein. Koneisto on synkronoitu emoaluksen tietokoneen kanssa, joten siellä tiedetään millisekunnilleen milloin mikäkin majakka räpäyttää silmäänsä. Kapteeni oli jo puoliunessa ja tajusi Maryn tulleen, ei muistanut enää pitkö kenenkään tulla tai mennä ja minne. Silmien painuessa uudelleen kiinni kapteenille tuli mieleen että emoalus ei voi viestiä tunnelin sisään mitenkään. Unessa sitten jostain kumman syystä kaksi pyöreää appelsiininkokoista majakkaa muuttui joiksikin joita olisi kiva puristella, kahdeksi pehmeäksi ja lämpöiseksi... ----- Tunneli tuntui loputtomalta, neljän miehen..siis kolmen miehen ja Maryn ryhmä oli kävellyt kahdeksan tuntia. Ainut havaittu muutos putkessa oli puolen metrin pätkä jolloin näkyi tämän putken ympärillä oleva isompi putki. varmaankin siksi ettei lämpölaajeneminen riko putkea. Joskus seitsämän tuntia sitten. Muutoin oli puuduttavaa yksitoikkoista yhtä ja samaa. Setistä oli jo pitkään tuntunut että hän pysyy paikallaan ja putki liikkuu jalkojen alla. Setin analysaattoripaketissa oli myös paikannustoimito ja sen mukaan oli marssittu jo neljäkymmentäkahdeksan kilometriä. K: "onko tuo luotettava vekotin näin suljetussa ympäristössä?" S: "en tiedä, kysy emoalu... tuota, minä en tiedä." P: "tarkalla matkalla ei nyt ole väliä. tuo antaa kuitenkin hyvän vertailukohdan. uskoisin että se on oikeassa tai ainenkin kokoajan samanverran väärässä jos ympäristö pysyy samana ja sehän on pysynyt " K: "Näyttääkö tuo vekotin myös korkeuden, eli tässätapauksessa syvyyden?" S: "Tietenkin. Paitsi tuota..meillähän ei ole tarkkaa tietoa Auroran pinnanmuodoista, joten jos päällämme on just nyt joku pieni kukkula niin.." M: "Seti kai tarkoittaa että se näyttää etäisyyden Auroran keskipisteeseen?" S: "Näinkin voisi ajatella." K: "No, onko se etäisyys sinne muuttunut?" S: "tuota, tämä ilmoittaa tämän asian korkeutena pinnasta, kuvitteellisesta pallopinnasta, siis täydellisestä pallopinnasta jonka keskipiste.." Seti huomasi kapteenin ilmeen kiristyvän ja ymmärsi ettei hän halunnut kuulla taaskaan yksityiskohtia, ja kertoi että oli kuljettu täsmälleen vaakatasossa. Mutta tässä Seti oli väärässä. Tai väärässä oli se joka ohjelmoi paikantimen, nimittäin mikään planeetta ei ollut ihan täsmälleen pyöreä. Maapallo oli lievästi päärynän muotoinen, ja Aurora perunan. Kalliota putken päällä oli neljäkymmentä metriä, mutta jäätä, joka siis sulaisi vedeksi Auroran aamupäivällä ja haihtuisi illalla, oli kaksisataa metriä. Toinen asia mitä kapteeni oli pohtinut, oli tunnelin loputon pituus, mutta ääneen sen sanoi ensimmäisenä Seti: "mitä jos tämä jatkuu vaikka tuhat kilometriä?" K: "katotaanpa

nyt..turvallinen metallitunneli jossa hengityskelpoista ilmaa, varmaan voisi olla pahemminkin-jatketaan tuon mittarin mukaan vielä kaksi kilometriä ja levätään. ja laitetaan sitten majakka. "

----- Emoalus oli lähettänyt tilanneraportin maahan, valoa nopeamman viestin hyperavaruuden läpi. Nyt siihen tuli vastaus: "xxx 09:25:45 3M2287 taite 35.6 f 20.75 ghz xxx läh: Eversti Lynn, COMSBT, Madrid. Ymmäsimme että 4 hlö alas auroraan. kaikki luukusta sisään. alla putki länteen. Kaikki au----- laskeutuneet tunnelissa. olleet jo 3 tuntia ja ei radioyhteyttä? 1. voimmeko tietää onko ryhmä elossa? 2. kukaan ei vahdi AGM? 3. Emoalus ei radioyhteyttä ----ään? 4. muu kommunikointi? 5. AGM jalat valmistettu? 6. suunnitelma AGM lentoon saattamiseksi? xxx 09:30:45 check 684A:95CD xxx " Koko miehistö luki viestin ja pikaisen mietinnän jälkeen Ripley naputteli vastauksen: "zzz 12:47:10 3M2283 taite 35.6 f 28.55 ghz zzz läh: Kapt Ripley AGX-17, MDA1322-D ymmärsitte oikein. nyt 18 tuntia. 1. ks. #4 2. mek. Anton miehitti AGM klo 23:35 ALT.AGM entisessä kunnossa. 3. ei radioyhteyttä 4. Näemme kun ryhmä aktivoi/pimentää radioakt.majakoita. näkyy majakat #1 luukun lähellä, #2 20km luukusta, #3 40km ja #5 aktivoitu 11:38 ALT n.50km kohdalla. #5 pimennetty joka on merkki meille muutoksesta. 5. odotamme että kapseli tuo osia vanhoista jaloista. 6. mek. Anton laskeutui kapselilla AGM. Nyt kaps. muistaa reitin AGM- emoalus. Kaps.tulossa autom. takaisin mukana osia jalasta materiaaliksi. ja maa ja kasvi näytteitä auroralta. myöh. Lastataan AGM:n jalka. yksi mahtuu. kaps. alas ja anton hitsaa paikalleen ja testi. zzz 12:55:45 check B54A:3649 zzz " Myöhemmin tuli vielä yksi viesti, jossa muistutettiin että AGM:n mukana oli pieni maastoajoneuvo, kaksipaikkainen auto, ja käsky sen käyttämiseen. Ripleytä suututti, hän ajatteli että maassa luullaan meidän olevan idiootteja- Hän jo naputteli vastauksen, että AGM törmäsi kiveen, tarkemmin kiilautui kahden kiven väliin, niin että AGM:n lastausluukun takana oli talon kokoinen kivi ja että tunnelin luukku oli viemäriluukun kokoinen, paljon pienempi kuin auto... mutta ajatteli sitten haudata toistaiseksi äsken kirjoittamansa viestin. -----

Levähdyspaikalla laitettiin ilmatäytteiset makuualustat lattialle ja lepuutettiin jalkoja. Kapteenia oli ajanut toivo, että kun vielä vähän matkaa jatketaan niin löytyy jotakin, ja toisaalta pelko että kääntyessään takaisin, myöhemmin joku menee vain hivenen pitemmälle ja löytää jotakin. Paul näki skannerillaan ainenkin jonkun matkan päähän, mitään suurta muutosta ei olisi heti luvassa. Jos emoaluksella on vaikka keksitty jotakin, pitäisi päästä radioyhteyteen. Kapteeni ilmoitti että ei tunnelin kartoittamisesta jalkapatikassa mitään tule: "Nyt kun käännymme niin kerkeämme takaisin ennenkuin lämpötila nousee sietämättömäksi. Nyt on kolmas maapäivä kello kaksi iltapäivällä. Tänne tulo taukoineen kesti kahdeksan ja puoli tuntia, jos pidämme oikein kiirettä kerkeämme takaisin vielä tänään. Parempi kuitenkin ettemme juokse itseämme kipeiksi, voimme nukkua tunnelissa ja aamulla ulos. Kerkeämme takaisin ennenkuin lämpötila nousee sietämättömäksi." Sitten alkoi kuulua heikkoa suhinaa tulosuunnasta. Kaikki kuuntelivat. Suhina tuntui vahvistuvan. Kapteeni kuiskasi: "valonvahvistimet silmille. Sammuttakaa lamput." Ja kaukaa näkyi juuri ja juuri punainen valopiste.....